

KOMUNIKAT PRASOWY nr 30/23

Luksemburg, 16 lutego 2023 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-349/21 | HYA i in. (Uzasadnienie zezwolenia na nagrywanie rozmów telefonicznych)

Orzeczenie zezwalające na nagrywanie rozmów telefonicznych może nie zawierać zindywidualizowanego uzasadnienia

Obowiązek uzasadnienia nie został naruszony, gdy orzeczenie opiera się na szczegółowym wniosku właściwego organu postępowania karnego, zaś uzasadnienie zezwolenia można z łatwością i jednoznacznie wywieść z łącznej analizy wniosku i zezwolenia

W 2017 r. prezes bułgarskiego wyspecjalizowanego sądu karnego, na podstawie uzasadnionych, szczegółowych i popartych faktami wniosków prokuratora prowadzącego dochodzenie, zezwolił na nagrywanie rozmów telefonicznych czterech osób fizycznych podejrzanych o popełnienie poważnych umyślnych przestępstw.

W celu uzasadnienia wydanych orzeczeń prezes zastosował obowiązującą krajową praktykę sądową polegającą na posłużeniu się sporządzonym uprzednio i pozbawionym indywidualnego uzasadnienia wzorcowym tekstem, ograniczającym się zasadniczo do wskazania, że przewidziane w tym ustawodawstwie krajowym wymogi dotyczące nagrywania rozmów telefonicznych, które wspomina, są przestrzegane.

Cztery osoby fizyczne zostały następnie oskarżone o uczestnictwo w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś wyspecjalizowany sąd karny rozpoczął rozpatrywanie sprawy co do istoty.

Mając na względzie, że treść zarejestrowanych rozmów ma bezpośrednie znaczenie dla wykazania zasadności aktu oskarżenia, wyspecjalizowany sąd karny powinien przede wszystkim przeprowadzić kontrolę zgodności z prawem postępowania prowadzącego do wydania zezwoleń na nagrywanie rozmów telefonicznych. W tych ramach sąd ten dąży do ustalenia, czy praktyka krajowa dotycząca uzasadnienia orzeczeń zezwalających na nagrywanie rozmów telefonicznych jest zgodna z dyrektywą o prywatności i łączności elektronicznej¹, rozpatrywaną w świetle Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W konsekwencji sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

W wydanym dzisiaj wyroku Trybunał wskazał, co się tyczy rozpatrywanej praktyki krajowej, że sąd zezwalający na nagrywanie rozmów przyjmuje orzeczenie na podstawie uzasadnionego i popartego okolicznościami wniosku umożliwiającego mu zbadanie, czy warunki przyznania zezwolenia są spełnione. Sąd odsyłający stwierdził, że ta praktyka wpisuje się w ramy środków ustawodawczych przyjętych przez Bułgarię na podstawie dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej, w których przewidziano możliwość przyjęcia uzasadnionych orzeczeń sądów skutkujących ograniczeniem, określonej w tej dyrektywie, zasady poufności łączności elektronicznej i danych o ruchu.

¹ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. 2002, L 201, s. 37).

Trybunał przyjął następnie, że można twierdzić, iż podpisując sporządzony uprzednio wzorcowy tekst wskazujący, że wymogi prawne są przestrzegane, sąd krajowy zatwierdził uzasadnienie popartego okolicznościami wniosku przedstawionego mu przez właściwy organ postępowania karnego, upewniając się przy tym, że zapewniono poszanowanie wymogów prawnych. W tym kontekście sztuczne byłoby wymaganie, by zezwolenie na zastosowanie specjalnych środków dochodzeniowych zawierało specjalne i szczegółowe uzasadnienie, podczas gdy wniosek, w odniesieniu do którego wydano to zezwolenie, zawiera już, na mocy ustawodawstwa krajowego, takie uzasadnienie.

Ponadto Trybunał stwierdził, że gdy zainteresowany został już powiadomiony o nagrywaniu rozmów, obowiązek uzasadnienia przewidziany w karcie praw podstawowych wymaga, by zarówno ten zainteresowany, jak i orzekający co do istoty sąd mający zbadać zgodność z prawem zezwolenia na nagrywanie rozmów powinni móc zrozumieć uzasadnienie tego zezwolenia. Wymaga to udzielenia im dostępu nie tylko do orzeczenia udzielającego zezwolenia, lecz również do wniosku organu, który zwrócił się o takie zezwolenie.

Trybunał uściślił ponadto, że te same osoby powinny móc zrozumieć z łatwością i jednoznacznie, przez łączną analizę zezwolenia i dołączonego do niego uzasadnionego wniosku, precyzyjne powody, dla których udzielono tego zezwolenia, w świetle okoliczności faktycznych i prawnych charakteryzujących indywidualny wypadek leżący u podstaw wniosku. Trybunał dodał, że gdy **orzeczenie udzielające zezwolenia ogranicza się do wskazania okresu ważności zezwolenia i stwierdzenia, że przepisy prawne są przestrzegane, pierwszorzędne znaczenie ma jasne przedstawienie we wniosku wszystkich informacji niezbędnych**, aby zainteresowane osoby mogły zrozumieć, jedynie na podstawie tych informacji, że sąd, który wydał zezwolenie, uznając za własne uzasadnienie zawarte we wniosku, stwierdził, że wszystkie wymogi prawne są przestrzegane.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Pozostańmy w kontakcie!

